

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 24 października 2018r. Sąd Rejonowy dla Łodzi –Śródmieścia w Łodzi: (1) oddalił powództwo powoda B. (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w G. przeciwko pozwanej T. A. o zapłatę kwoty 3441,25 zł z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz (2) zasądził od powoda na rzecz pozwanej kwotę 917 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania.

W uzasadnieniu swojego rozstrzygnięcia Sąd podał, że przyczyną oddalenia powództwa było przedawnienie roszczenia. Ponadto uzasadnił rozstrzygnięcie o kosztach procesu.

Apelację od powyższego wyroku złożył powód, który zaskarżył wyrok w całości. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1. naruszenie art. 233 k.p.c. polegające na dowolnej i sprzecznej z zasadami doświadczenia życiowego ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego w postaci (...) oraz wyciągu z załącznika skutkujące błędem w ustaleniach faktycznych polegającym na przedawnieniu roszczenia, podczas gdy data wymagalności roszczenia wynika bezpośrednio z (...);
2. naruszenie art. 231 k.p.c. polegające na pominięciu faktów mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy przez błędną ocenę materiału dowodowego w postaci (...) oraz wyciągu z załącznika, z których bezspornie wynika data wypowiedzenia oraz wymagalności roszczenia;
3. naruszenie art. 6 k.c. w zw. z art. 232 k.p.c. polegające na błędnym uznaniu przez Sąd, że strona powodowa nie przedłożyła dowodów na poparcie swoich twierdzeń oraz wniosków z których wynikają skutki prawne;
4. naruszenie prawa materialnego art. 117 k.c. poprzez jego błędne zastosowanie, iż roszczenie powoda uległo przedawnieniu przed dniem wniesienia sprawy do Sądu.

W oparciu o powyższe zarzuty powód wnosił o :

1. zmianę zaskarżonego wyroku i:
 - a) orzeczenie zgodnie z żądaniem pozwu;
 - b) zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania za I i II instancję;

względnie o:

2. uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji i pozostawienie temu Sądowi orzeczenia o kosztach postępowania za obie instancje.

Pozwana złożyła odpowiedź na apelację, w której wносиła o oddalenie apelacji powoda i zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja powoda jest nie zasadna i podlega oddaleniu. Nie trafne są zarzuty podniesione w apelacji.

Mając na uwadze, że niniejsza sprawa podlega rozpoznaniu według przepisów o postępowaniu uproszczonym i Sąd drugiej instancji nie przeprowadzał postępowania dowodowego, to stosownie do art. 505¹³ § 2 k.p.c. uzasadnienie wyroku zostaje ograniczone jedynie do wyjaśnienia jego podstawy prawnej z przytoczeniem przepisów prawa.

Uznając ustalenia faktyczne poczynione w postępowaniu pierwszoinstancyjnym za prawidłowe, Sąd Okręgowy podziela je i przyjmuje za własne.

Przechodząc do omawiania zarzutu apelacyjnego polegającego w istocie na naruszeniu przepisów prawa procesowego poprzez dokonanie dowolnej w miejsce swobodnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego polegającego na wadliwej ocenie materiału dowodowego, to należy podnieść wbrew zarzutom skarżącego, że Sąd Rejonowy nie naruszył art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dokonanie wadliwej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego. Przy ocenie materiału dowodowego sądowi przysługuje bowiem swoboda zastrzeżona treścią powołanego wyżej przepisu. W razie tylko pogwałcenia reguł logicznego rozumowania bądź sprzeniewierzenia się zasadom doświadczenia życiowego, może mieć miejsce skuteczne kwestionowanie tej swobody oceny dowodów. Tego rodzaju uchybień nie sposób się dopatrzeć w stanowisku Sądu I instancji, zaś skarżący prezentując niezadowolony z treści rozstrzygnięcia Sądu w żaden sposób nie wykazał, że ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego została dokonana z naruszeniem art. 233 § 1 k.p.c., co nadaje apelacji polemiczny charakter. Nie ma podstaw do stwierdzenia, że powód wykazał datę wymagalności roszczenia. Strona powodowa wskazała jako datę wypowiedzenia umowy dzień 11 czerwca 2010r. Brak jest jednak na powyższą okoliczność jakichkolwiek dowodów. Wszelkie czynności jakie były podejmowane do daty wniesienia pozwu przez powoda w dniu 14 maja 2013r. prowadzone były przez poprzednika prawnego powoda – (...) S.A. z siedzibą w P. Oddział w Polsce, który miał uprawnienie do wydania (...) (bankowego tytułu egzekucyjnego). Skutki prawne wynikające z (...) i później z postanowienia o nadaniu (...) sądowej klauzuli wykonalności dotyczyły wyłącznie banków i nie rozciągają się już na nabywców wierzytelności nie będących bankami. Z całą pewnością data wypowiedzenia umowy i wymagalności roszczenia nie wynika z (...). W (...) oznaczono, że został on wystawiony w dniu 25.08.2010r. zaś dłużniczka od 5 stycznia 2010 r. do 13 lipca 2010r. pozostawała w zwłoce z spłatą kapitału kredytu, odsetek umownych, opłat, to na te daty bank się powoływał. Również z wyciągu z załącznika nr 1 n do umowy cesji z dnia 27 kwietnia 2012r. nie wynika data wymagalności roszczenia względem pozwanej, nie ma w tym załączniku odwołania się do daty wypowiedzenia umowy przez pierwotnego wierzyciela.

W przedmiotowej sprawie, strona powodowa nie uczyniła więc zadość spoczywającym na niej dowodowym obowiązkom wynikającym z art. 6 k.c.. W tym miejscu należy powołać się na zmianę stanu prawnego w zakresie przedawnienia roszczeń, która z uwagi na brzmienie przepisów intertemporalnych ma fundamentalne znaczenie dla niniejszej sprawy. Zmiana ta została dokonana na mocy ustawy z dnia 13 kwietnia 2018 roku o zmianie ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018 roku, poz. 1104), która weszła w życie w dniu 9 lipca 2018 roku. Sąd wskazał, że zgodnie z treścią dodanego przez art. 1 pkt 1 cytowanej ustawy przepisu art. 117 § 2¹ k.c., po upływie terminu przedawnienia nie można domagać się zaspokojenia roszczenia przysługującego przeciwko konsumentowi. Stosownie do treści art. 5 ust. 1, do roszczeń powstałych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy i w tym dniu jeszcze nieprzedawnionych stosuje się od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy przepisy ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą. Roszczenia przedawnione przysługujące przeciwko konsumentowi, co do których do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy nie podniesiono zarzutu przedawnienia, podlegają z tym dniem skutkom przedawnienia określonym w ustawie zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą (art. 5 ust. 4 ustawy). Ustawodawca wprowadził bowiem zakaz domagania się zaspokojenia roszczenia przedawnionego przysługującego przeciwko konsumentowi, co oznacza również, iż w każdej toczącej się sprawie przeciwko konsumentowi Sąd z urzędu rozważy czy roszczenie uległo przedawnieniu przy zastosowaniu nowych przepisów.

Trzeba pamiętać, że powód trudni się profesjonalnie działalnością gospodarczą, której standardy wymagają zachowania pełnej dokumentacji dotyczącej konkretnej wierzytelności i zaprezentowania jej Sądowi w sposób nie budzący wątpliwości, zwłaszcza w odniesieniu do konsumenta. Negatywne skutki w zakresie oceny kwestii wymagalności świadczenia ze wskazanej umowy niewątpliwie winny obciążać powoda. Do akt nie został dołączony żaden dokument wskazujący na wypowiedzenie zawartej umowy, pozwalający ustalić datę wymagalności dochodzonego roszczenia. Z (...) wynika, że pozwana co najmniej od 5 stycznia 2010r. pozostawała w zwłoce ze

spłatą pożyczki, co oznacza, że umowa mogła zostać wypowiedziana zaraz po tej dacie. W konsekwencji zasadnie Sąd Rejonowy uznał, że żądanie pozwu jako przedawnione podlegało oddaleniu.

W tej sytuacji apelacja powoda podlegała oddaleniu jako niezasadna na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 13§2 k.p.c. w zw. z art. 505¹⁰ §1 i 2 k.p.c.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono w punkcie 2. wyroku na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. Na koszty poniesione przez pozwaną w tym postępowaniu złożyło się wynagrodzenie jej pełnomocnika w osobie radcy prawnego ustalone w oparciu o § 2 pkt 3 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 22 października 2015 r. (Dz.U. z 2015 r. poz. 1804 z póź. zm.).